

Quo vadis

Rimortis

Po hraně kráčíš, ostří rozdírání kříž,
proč vzpomínky vláčíš, na smrt nemyslíš.
Polapen touhou, láska v křišťálech skla,
na chvíli pouhou osiřela - osiřela.

Po kouscích skládáš zvláštní mozaiku dní,
hříčku, co hádáš, je poslední.
Zuřivý záchvěv mocné fantazie,
proč křísit zašlé, kámen neožije.

Sám sebe ztrácíš, k nebesům lkáš,
úpis, co splácíš, tím nezískáš.

Peklo i nebe, na slunci stín,
výheň, co zebe, do srdce klín,
tak zažeň splín, do pekla s ním.

Bláznivá přání tak bezcenná,
jsou k nepoznání překroucená.

Temnotou tápeš, cestou falešných,
slzami lámeš mříž nenasytných.
Odkojen smíchem, teď se nepoznáváš,
smutek a žal po kapkách přivoláváš.